

[Glønborg]

indholdet, men understrege et enkelt element, som jeg mener er en virkelig samfundsopgave, nemlig at sørge for, at hvis der er en region, et lokalsamfund, der er hårdt ramt, så må den statslige service på området, arbejdsformidlingsserVICEN være tiptop i orden. Der er virkelig brug for at føre nogle ekstra serviceresourcer til sådanne områder, og jeg har en fornemmelse af, at jeg ikke er uenig med arbejdsministeren i det synspunkt, og vi vil selvfølgelig altid gerne se synspunktet ført ud i praksis.

Jeg vil gerne føje en enkelt ting til. Staten har nogle opgaver, der skal løses af erhvervsvirksomheder. Det kan være bygge- og anlægsopgaver. Der er visse leverancer. Det kan være bistandsprojekter, der skal gennemføres. I stedet for blot at give ordren til dem, man plejer at give den til, og som har nok at lave, så bør man tilgodese virksomheder i områder, hvor der er høj arbejdsløshed. Det må være en legal faktor at tage med i betragtningen, når man skal træffe afgørelse om, hvem der skal udføre en opgave for det offentlige.

Ministrenes svar er et udtryk for de handlemuligheder, en mindretalsregering har. Jeg anerkender regeringens dygtighed til at nå resultater sammen med de arbejdsvillige og ansvarsbevidste partier. Men jeg må nok sige, at dagen i dag giver også én anledning til at konstatere, at visse af regeringspartierne folketingsmedlemmer gør det vanskeligere for regeringen at nå resultater i samarbejde med andre partier. Naturligvis vil man altid i en så stor gruppe som den socialdemokratiske kunne finde nogle, der er villige til at stille op til de sædvanlige traditionelle hanekampe, og det har vi desværre også set i dag.

Omgangstonen i dag mellem visse af medlemmerne har været lidt kedelig at opleve. Jeg foretrækker langt den konstruktive debat og det samarbejde, som vi har haft i mange gode stunder i forbindelse med finanslovarbejdet og de tilhørende aftaler. Det er det, der giver resultater.

Det har da også været ganske klart, mens dette konstruktive arbejde fandt sted, at partier som Socialdemokratiet og SF er optaget af specielt lønmodtagernes vilkår. Det er også klart, at Venstre og De Konservative er meget optaget af arbejdsgivernes vilkår. Sådan er det da. Så er vi nogle andre partier, der er knap så meget bundet til bestemte grupper.

Vi kan altså også få lejlighed til at operere og være med til at fremkalde fornuftige og konstruktive løsninger, og det er det, vi gør.

Hvis vi så også her, hvor der er offentlighed på, partierne imellem kunne demonstrere en evne til at forstå hinandens synspunkter og forstå, hvilke problemer vi hver for sig har, så kunne vi nå til nogle resultater, så kunne vi være eksempler for menneskene på virksomhederne. Det er jo nu engang sådan, at ejere og ansatte naturligvis har lidt forskellige interesser på en virksomhed, men de har først og fremmest én fælles interesse: at virksomheden har noget at lave. Man skal ikke arbejde imod, men man skal arbejde sammen.

Dagsordensforslaget er jo desværre kun set fra den ene side, og derfor kan jeg undre mig over, at et parti som Det Radikale Venstre hopper på og går over i den ene side. Dagsordensforslaget ser jo ud, som om man tror, at virksomheder lukker for sjovs skyld og med vilje. Man mangler da forståelse i denne dagsorden for, at virksomheder virkelig kan være i knibe og kan have det svært. Denne dagsordenstekst er ikke udtryk for, at man har prøvet på at fremme den gensidige forståelse mellem de to parter i en virksomhed.

Derfor må jeg sige, at vi ikke fra Kristeligt Folkepartis side kan støtte den dagsordenstekst. Vi er bange for, at den ikke gavner, men skader virksomhederne – og det betyder så begge parter i virksomhederne.

Erling Olsen (S):

I disse tider ser vi ikke bare virksomhedslukninger, der skyldes naturlige omstillinger til en ny tid med en ny teknik og nye forbrugsvaner. Vi ser også virksomhedslukninger, der kalder på justeringer af dele af vores erhvervslovgivning.

Lad mig nævne fire forhold: For det første ser vi betalingsstandsninger og konkurser, der slår for meget i stykker og redder for lidt. Vi må rette vores konkurslovgivning til, så den redder noget mere og slår noget mindre i stykker.

For det andet ser vi aktionærer, der benytter deres bestemmende indflydelse i selskaber til at skalte og valte med deres værdier til skade for selskaberne, for de ansatte og for mindretalsaktionærerne. Vi må imødegå dette demokratiske underskud i aktieselskaberne ved at